

Εορτάζει

στις 26 Ιουνίου εκάστου έτους.

Δαυίδ συνήφθης τῷ πάλαι Δαυίδ νέε,

Ἄλλον Γολιάθ σαρκικά κτείνας πάθη.

Ἐκτη ἐξεπέρησε πύλας βίου εἰκάδι Δαυΐδ.

Βιογραφία

Ο Ὅσιος Δαβίδ καταγόταν από τη βόρεια Μεσοποταμία, που ήταν μεγάλο μοναστικό κέντρο, και γεννήθηκε περί το 450 μ.Χ. Για λόγους που δεν αναφέρονται ήλθε στη Θεσσαλονίκη μαζί με το μοναχό Αδολά. Κατά το βιογράφο τους ο Ὅσιος εισήλθε αρχικά στη μονή των Αγίων Μαρτύρων Θεοδώρου και Μερκουρίου, επιλεγομένη Κουκουλλιατών, της οποίας η τοποθεσία προσδιορίζεται «ἐν τῷ ἀρκτικῷ μέρει τῆς πόλεως πλησίον τοῦ τείχους ἐν ᾧ ἐστι τὸ παραπόρτιον τῶν Ἀπροΐτων». Το προσωνύμιο «Κουκουλλιατῶν» ἢ «Κουκουλλατῶν» δηλώνει τους μοναχούς που ἔφεραν κουκούλιο, ἴσως κατά ἰδιάζοντα τρόπο, αν κρίνει κανείς από τις σωζόμενες απεικονίσεις του Οσίου, δηλαδή ριγμένο στους ώμους. Η θέση της μονῆς πρέπει να αναζητηθεῖ βορειοανατολικά της Ακροπόλεως, εκεί όπου αναγνωρίζεται το τοπωνύμιο «Κῆπος τοῦ Προβατᾶ».

Τα παραδείγματα των αγίων ανδρῶν της Παλαιᾶς Διαθήκης, ἰδιαίτερως του Προφήτου και βασιλέως Δαβίδ, ο οποίος «τριετῆ χρόνον ἠτήσατο, ἵνα δοθῆ αὐτῷ χρηστότης καὶ παιδεία καὶ σύνεσις», ὠθησαν τον Ὅσιο Δαβίδ να αποφασίσει να καθίσει σε δένδρο αμυγδαλέας μέχρι ο Κύριος να του αποκαλύψει το θέλημά Του και να του χαρίσει σύνεση και ταπείνωση. Στο τέλος της τριετίας εμφανίσθηκε στον Ὅσιο Ἄγγελος Κυρίου, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ὅτι εισακούσθηκε η παράκλησή του και η δοκιμασία του ως δενδρίτου ασκητοῦ ἔληξε. Ο Ἄγγελος του εἶπε να κατέλθει από το δένδρο και να συνεχίσει τον ασκητικό του βίο σε κελί αινῶν και ευλογῶν τον Θεό. Ο Ὅσιος κοινοποίησε την οπτασία αὐτή στους μαθητές του, ζητώντας τη βοήθειά τους για την κατασκευή του κελιοῦ. Η εἶδηση γρήγορα ἔφθασε στον Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης Δωρόθεο και σε ὅλη την πόλη.

Ὅταν ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός με τη Νεαρά 11, του 535 μ.Χ., απέσπασε από την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τις βόρειες περιοχές του Ἰλλυρικού και ανύψωσε την ἰδιαίτερή του πατρίδα σε Αρχιεπισκοπή, ὑπό τον τίτλο της Νέας Ιουστινιανῆς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ἦταν ο Αριστείδης, ο οποίος αν και αποδέχθηκε τη μεταβολή, προσπάθησε ὅμως να περισώσει την πολιτική σημασία της πόλεως, με την επαναφορά της ἑδρας του ὑπάρχου του Ἰλλυρικού από την Πρώτη Ιουστινιανή στη Θεσσαλονίκη. Ενώ η διάσπαση της εκκλησιαστικῆς διοικήσεως δεν μείωνε την αξία της Θεσσαλονίκης, η μετάθεση της ἑδρας της υπαρχίας συνιστοῦσε σοβαρό υποβιβασμό της πόλεως. Το αίτημα λοιπόν των Θεσσαλονικέων, καθῶς και η επιθυμία του ὑπάρχου Δομνίκου, ἦταν η επαναφορά της ἑδρας στη Θεσσαλονίκη, ἰδέα που ενστερνίσθηκε με ενθουσιασμό ο Αρχιεπίσκοπος Αριστείδης. Στο σημείο αὐτό ζητήθηκε η βοήθεια

του Οσίου Δαβίδ για τη μεταφορά του αιτήματος στον Ιουστινιανό, διότι ο Αρχιεπίσκοπος, όπως ο Βίος εξηγεί, δεν μπορούσε «καταλιπεῖν τὴν πόλιν ἀδιοίκητον» και να μεταβεί στην Κωνσταντινούπολη. Εκτός των άλλων όμως, η προτίμηση του Οσίου Δαβίδ δείχνει τη βαρύτητα, αλλά και τις δυσχέρειες που προβλεπόταν ότι θα συναντούσε ένα παρόμοιο αίτημα στον Ιουστινιανό, ο οποίος προσφάτως είχε τιμήσει την ιδιαίτερή του πατρίδα, Πρώτη Ιουστινιανή, με τις έδρες της νέας Αρχιεπισκοπής και της υπαρχίας. Μετά από τόσα χρόνια εγκλεισμού ο Όσιος εμφανίσθηκε για πρώτη φορά στο φως του ήλιου. Η μορφή του είχε αλλάξει. Τα μαλλιά του είχαν μακρύνει μέχρι την οσφύ αυτού και τα γένια του μέχρι τους πόδες του, το δε άγιο πρόσωπό του έλαμπε σαν τις ακτίνες του ήλιου. Συνοδευόμενος από δύο μαθητές του, τον Θεόδωρο και τον Δημήτριο, απέπλευσε προς τη Βασιλεύουσα. Η φήμη όμως του Οσίου είχε προτρέξει. Έτσι, όταν έφθασε εκεί, όλη η Πόλη τον υποδέχθηκε. Η υποδοχή του από τη Θεοδώρα, σύζυγο του Ιουστινιανού, καθώς και οι τιμές και ο σεβασμός της προς το πρόσωπο του Οσίου, προκάλεσαν τον θαυμασμό όλων των παρισταμένων. Η Θεοδώρα κινήθηκε δραστήρια• έτσι, όταν επέστρεψε ο Ιουστινιανός, ο οποίος απουσίαζε σε επίσημες υποχρεώσεις, φρόντισε να προκαταλάβει τη γνώμη του θετικά υπέρ του Οσίου Δαβίδ, με αποτέλεσμα ο αυτοκράτορας να προσκαλέσει τον Όσιο ενώπιον της συγκλήτου. Ο Όσιος παρουσιάσθηκε στη σύγκλητο κατά τρόπο θαυματικό κρατώντας στα χέρια του φωτιά με θυμίαμα που δεν κατέκαιγε τη σάρκα του. Το παράστημα του Οσίου καθώς και το προφανές θαύμα επέβαλε σε όλους κλίμα δέους και κατανύξεως, ώστε ο βασιλέας πρόθυμα ικανοποίησε το αίτημά του με σπουδή.

Κομίζοντας τα αγαθά νέα ο Όσιος απέπλευσε για τη Θεσσαλονίκη, την οποία όμως έμελλε μόνο από μακριά να ξαναδεί, διότι μόλις το πλοίο παρέκαμψε το ακρωτήριο εκείνος παρέδωσε το πνεύμα του στο Θεό. Το γεγονός συνέβη μεταξύ των ετών 535 - 541 μ.Χ.

Η είδηση της αφίξεως του ιερού λειψάνου του Οσίου κάτω από τις συνθήκες αυτές συγκλόνισε ολόκληρη την πόλη της Θεσσαλονίκης. Το σκήνωμα του Οσίου Δαβίδ αρχικά κατατέθηκε στον τόπο, όπου είχαν αποτεθεί παλαιότερα τα ιερά λείψανα των Μαρτύρων Θεοδούλου και Αγαθόποδος, στα δυτικά του λιμανιού. Ο Αρχιεπίσκοπος Αριστείδης με πολλή θλίψη όρισε πάνδημη κηδεία. Το λείψανο του Οσίου ενταφιάσθηκε στη μονή του, των Απροΐτων, σύμφωνα με την επιθυμία του.

Εκατόν πενήντα χρόνια μετά την κοίμηση του Οσίου, περί το 685 - 690 μ.Χ., έγινε μία προσπάθεια για τη διάνοιξη του τάφου, όταν ο ηγούμενος της μονής των Απροΐτων Δημήτριος «ἠθέλησεν ἀπὸ πολλὴν πίστιν λαβεῖν τι μέρος ἐκ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου». Μόλις όμως ξεκίνησε η εργασία αυτή, η πλάκα που κάλυπτε τον

τάφο έσπασε και αυτό θεωρήθηκε ως φανέρωση του θελήματος του Οσίου να μη θιγεί. Το ιερό λείψανο παρέμεινε στην αρχική του θέση μέχρι την εποχή των σταυροφοριών. Κατά την περίοδο της λατινικής κυριαρχίας του μομφερρατικού οίκου στη Θεσσαλονίκη (1204 - 1222 μ.Χ.), το ιερό λείψανο μεταφέρθηκε στην Ιταλία και το 1236 μ.Χ. απαντάται στην Παβία, απ' όπου μεταφέρθηκε στο Μιλάνο, το 1967 μ.Χ.

Τελικά, το σεπτό λείψανο του Οσίου Δαβίδ μεταφέρθηκε στη Θεσσαλονίκη και κατατέθηκε στη βασιλική του Αγίου Δημητρίου στις 16 Σεπτεμβρίου 1978 μ.Χ.

Άπολυτίκιον

Ήχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς φοῖνιξ ἐξήνησας, τῶν ἀρετῶν τοὺς καρπούς, ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, ἀμυγδαλῆς ἐν φυτῷ, Δαβὶδ Πάτερ Ὅσιε. Ὅθεν Θεσσαλονίκη, τοῖς ὀσίοις σου πόνοις, χάριν παρὰ Κυρίου, δαψιλῆ καρπουμένη, γεραίρει ὡς μεσίτην σέ, θερμὸν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Δαυὶδ τὸ πνεῦμά σου.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον [\(Κατέβασμα\)](#)

Ήχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆ ἀγάπῃ τοῦ Λόγου Πάτερ πτερούμενος, ἐπὶ τοῦ δένδρου διῆλθες ἀγγελικὴν βιοτήν, καὶ ἐξήνεγκας ἡμῖν καρπούς τῆς χάριτος· ἐξ ὧν τρυφῶντες νοητῶς, ἐκβοῶμέν σοι πιστῶς, Δαβὶδ Ὅσιων ἀκρότης· μὴ διαλίπῃς πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ήχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς μιμητὴν, τῶν οὐρανίων τάξεων, καὶ ἀγαθῶν, τῶν ἐπιγείων πάροικον, ἀπαξίως μακαρίζομεν, σὲ ὧ Δαβὶδ θεομακάριστε· τὸν βίον γὰρ ὡς ἄγγελος ἐτέλεσας, καὶ θείων δωρημάτων κατετρέφης, ἐξ ὧν καὶ ἡμῖν μετάδος Ὅσιε.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐγκρατεία τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκός, τῆ ψυχῆ ὑποτάξας Πάτερ σοφέ, ὠράθης μακάριε, μετὰ σώματος Ἄγγελος, καλιὰν δὲ πήξας, ὡς ὄρνις εὐκέλαδος, ἐν φυτῷ εἰς ὕψος, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας· ὅθεν τῶν θαυμάτων, ἐνεργείας πλουτήσας,

μετῆλθες πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησας· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Μεγαλυνάριον

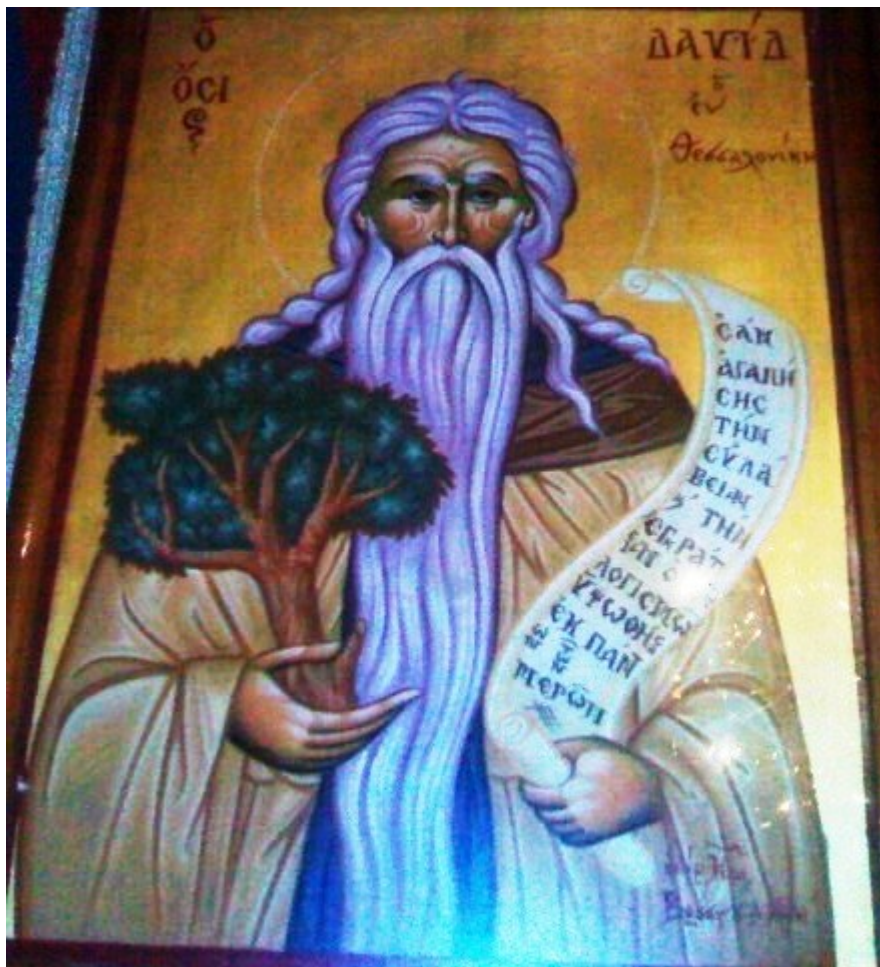
Ἦνεγκας ὡς κλήμα ἐν τῇ Ἐδέμ, ἐστὼς ὑπὲρ φύσιν, ἐπὶ δένδρου πάτερ Δαβίδ, βότρυας ἡδίστους, ἡθῶν δικαιοσύνης, δι' ὧν ἀεὶ εὐφραίνεις τοὺς σὲ γεραίροντας.

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Ο ΑΓΙΟΣ

ΔΑΥΙΔ
Ο ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΟΝΑΧΟΣ
ΕΣΤΙΝ
ΑΛΗΘΩΣ
Ο ΙΝ
ΡΙΣΤΗΝ
ΕΧΩΝ

Πηγή: saint.gr